

İçimdeki Çocuğa Mektup

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Ağustos 2024

“elleri vardı, siz bilmezsiniz
ben tek başımaydım, onlar ise yalnızdı
şubattan kalan bir gece yarısıydı sanki bütün caddeler
yine yenik ve gazetesiz ayrılıyorduk bir çağdan
çağın canı cehenneme
cennet nereye düşer şimdi
annesinden dayak yerken sorunca çocuk”(Bülent Parlak)

Anlamsızlığa şerh düşmek istiyorum varsın anlamsızlığın gücüne gitsin güç bela yaşamak filan da değil asla ve işte şükürün sunumu ve işte sabır katsayım ve üşüyorum çok hem de.
Üşengeç ruhumda saklı sırlar bir de sırta kadem basan dostlar anlam yüklü bir trenin geride kalan son vagonu bense son yolcusuyum yalnızlığın yetmedi hüznüme şirk koşan bir ilham aşkın uçuşan perdesinden firar eden bulut bulut, duman duman içselleşen hayat yolculuğum ve anlamın anlamsızlığından sızıp da kavuştuğum kâh keşmekeş kâh heyecan bense en çok sevgiyi sevdim sevginin dilemmasında bütünleştiğim rütbem ve Allah aşkı Allah rızası adına yol aldığım...
Bir o kadar yarı yolda kaldığım.
Kardığım sözcükler de değil sadece en çok da ruhuma yağın karın aralıksız bombardımana tuttuğu iç sesim varsın desin insanlar ara sıra: “Tuh, kaka sevgi de aşk da neyin nesiymiş hani?”
Hüzün coğrafyam.

Patiskadan imgelerim.

Şalvarın tahtını yıkan deriden bir etek asla ve asla giymediğim.

Haşa, Rabbim aşkla umutla geldim huzuruna bir lokma ekmeğe şükretmenin verdiği huzur ve duayla çıktım Senin Ulu Tahtına Katına.

Pişkin ve de pişekar coğrafyalar barınağı.

Peşin peşin sevdiğim ruhumun rakkasesi kalemin telaffuzunda geride kaldığım hayatın son vagonuna dâhil olmak neyse de ben lokomotifim idim oysa bir zamanlar tadı damağımda kalan hayallerin peşi sıra ulaştığım tepeler gerçekleşen hayallerden tutun da tutamağım iken hayata sözcükler ve geniş cepheli evimizin kayıt dışı sırları kadar da sırra kadem basan kimse artık ruhumun enginliğinde seken kurşunla vurduğumun ertesi ve işte dün de kalan şüheda mazi ve hayaller tapınağı.

Kalp gözüm.

Kapı duvar artık sözcüklerle örülü verilen hükmün tesiri ve şükre binaen içimdeki yetim ve yalnız çocuğu teselli ettiğim.

Hümayunu hayatın ve Hükümrânlığında Mevla'nın anlam bulmanın bir adım sonrası anlamsızlaşmış hayatımın hem yongası hem açmayan son goncası ve lalden satırlarım ve ekmeğim ve alın terim ve ikna olmadığım kadar hayatın dumura uğrattığı şeşi beşe dönüşmüş güven hissim en çok da tırnaklarımla kazdığım ve işte şutladığım ve işte paslaştığım iç sesim.

Dominant karakterlerden olmasam da hissiyatı ve maneviyatı kuvvetli bir rüzgâra eş düşüp içime estiğim bir o kadar yalnız ve ak pakça bir bulut kaç akçeyse cep harçlığı ve işte geçen zamanın ve işte dün de kalan çağın arka bahçesinde mahsur kaldığım kadar uyuşamadığım Milenyum çağının ne gediklisi ne de alaylısı, mektepli geçen ömrün mevcut kıldığı ve hali hazırsa saklı tuttuğum iç sesim ve içimdeki çocuğun mızıkçı mizacı.

Gün geçmiyor ki...

Gecelerse pek sitemkâr.

Hazzından da vazgeçtim hayatın haizi olduğum ne varsa şükre vesile ve anlamın çatısı altında toplanan duygular ve düşünceler belki de kimsesizler mezarlığından firar eden ruhlar.

Göğün karası.

Yeryüzünün de en dibi.

Yerle yeksan edilmiş hayaller zinciri ve işte anlam karmaşasından sükün edip de anlam olmanın ve anlam bulmanın tam da ortasında ve tüm gayem iken netleşmek en çok da kayıpların nazarında umuda bel bağladığım hayatın tam da merkezinde sevgiyle ve umutla eşleşmek.

"elleri vardı, demedim kimseye

başına ne gelirse hepsi yaşamaktan

ve bir çocuğun oyuncağının ardında yitip giden elleri

iki keder arasında gülmek doğru sayılmaz

bir parkın yoldaşıydım sanki

hiçbir richter tespit edemese de

richter'in canı cehenneme

titriyordu elleri”(Bülent Parlak)

Şairin hüznüne denk düştüm bu gece:

Hüznü ve elleri...

Benimse artık bir üçüncü elim var madem en azından o da kayıp gitmesin kalan iki elimden.

Çocuk kalmakla sınırlı olsaydı keşke mutluluk ve kaderle keder arasında takılı bir yerde belki de Araf'ta baş göz etmek adına mutluluğu ve işte korkudan değil kaygıdan hiç değil tüm coşkuyla gaipten gelen sevgimle nutuk atmak adına yorgunluğumu da yok sayıp salınımında hayatın savsakladığım kadar da kendimi saf tuttuğum duyguların ritminde bir ileri bir geri sallandığım ruhumun kırık ve kırgın salıncağında anlamsızlığın yoldaş olduğu bir cunta misali aslında seyyah duyguları ihbar ettiğim kadar Tanrıya.

“Ben sadece seni sevmeyi çok iyi bildim
uykumu sallandırırken darağacında ve
başrolde bir tüfenk
sekerek bir yenilgiden diğerine zafer zannedilen
üstelik uzaklarda yaşanırken”(Alıntı)

“Benim en güzel mesleğimdir seni sevmek.”(Bülent Parlak)

Nasıl ki hüznüme eş ve özdeş bir coğrafyadır ruhunda saklı tuttuğu şairin ve kıyamet alameti kara sabahları bazen teğet geçtiğim mutluluğun rötarlı yolculuğunda anlam olmanın tek yolu iken sevmekle iştiğal yüreğimin fotoğrafını çektim ve sana gönderiyorum.

Göğün Müridi yabancı kuşlar.

Sözcüklerin üstüne basılı tetiği ve işte:

Duygularımı ve aşkı tetikleyen anlamın sırdaş yolculuğu bir o kadar anlamsızlığın dahi anlama denk düştüğü en çok da ihbar ederken içimdeki coşkuyu bir o kadar hayatta yenik düşmüş bir çocuk gibi yolunda gitmeyen ne varsa elbet sadece ve sadece Rabbime ihbar ediyorum serkeş yalnızlığımı ve terk edilmişliğim kadar cihanda saklı tek dikili ağacım olmasa bile aslında ağacın ta kendisiyim kökü sağlam hüznü kayıtlı ve içtiğim suyun verdiği tadı ve saflığımı koruduğum kadar anlam olmakla anlamsızlaşan hayatın girift yolculuğunda gözüm açık gördüğüm rüyalarımın da neyse kalemime ve sevgime yansıyan...

Yol olan.

Yoldaş olan.

Yârim olan.

Ve de yerle yeksan olan...

Mizacımdaki o sekme ve de.

Hüznüme gark olan.

Haiz olduğum tek noktaya ekleye durduğum nice üç nokta.

Hem nüansı hem nüvesi aşk olan ve şakıyan iç sesimle kâh bülbül kesildiğim kâh bülbülle konuşup güle

yani kendime eriştiğim güllük gülistanlık olsa ne ki hayat olmasa ne kelime mademki aşktır şiarım
mademki aşktır aşk tüm anlamsızlığa anlam olurken şiirlerim ve yüzümde içten ve şirin bir gülüm/semi
eşliğinde nihayet evet, nihayet kendime vardığım kendimi kucakladığım...
İnsanın kendini sevip kabullenmesinden öte elbet en büyük anlamdır hayatın anlamsızlığına yüklediğim
mana ve anlam kadar da devasa bir servet evrenin ve yüce Rabbin bahřettiđi...